

Full diocesà

16 d'octubre del 2022

p5 —Inauguració de curs a l'Institut de Ciències Religioses

p7 —També s'inaugura el curs a l'Ateneu Universitari i al Seminari Interdiocesà

L'aposta de l'Església per la promoció del seu patrimoni

Més de tres-centes activitats per a donar a conèixer el valor patrimonial d'unes cent vuitanta esglésies d'arreu del territori, la creació d'una xarxa que reuneix temples amb valor patrimonial notable i una oferta turística pròpia o quaranta sessions per a formar tècnics i professionals en diferents àmbits, són alguns exemples de l'acció de Catalunya Sacra en els seus primers deu anys d'existència.

Aquesta iniciativa dels deu bisbats amb seu a Catalunya per a donar raó del patrimoni cultural de l'Església i fer-lo a conèixer acaba de complir un decenni. El dimarts dia 4 d'octubre, Catalunya Sacra va celebrar l'efemèride en un acte a l'església del monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona, on van participar, entre altres personalitats, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) i representants institucionals.

Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida i president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre (SICPAS), que és l'organització que lidera Catalunya Sacra, va sintetitzar en la seva intervenció els reptes que té Catalunya Sacra per als pròxims anys, un cop s'ha consolidat el seu paper com a agent rellevant en l'àmbit del patrimoni cultural català. «Cap endins, millorant la gestió global dels nostres equipaments i amb una més àmplia cooperació entre ells»; i cap enfora, «sumant còmplices i col·laboradors» que facilitin la gestió, manteniment i conservació i fent del patrimoni cultural una porta d'entrada al cristianisme; perquè visitar aquest patrimoni també té «un valor religiós».

(Continua a la p. 6.)

«Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

Diumenge XXIX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.
(17,8-13)

Salm responsorial

L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.
[120]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.
Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.
(3,14-4,2)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia

tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi." El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més".»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»
(18,1-8)

«Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona»

Fe i perseverança

Carles Riera i Fonts, pvre.

La fe pressuposa el valor de la dignitat humana, com la de la viuda pobra reclamant justícia. Una sincera i constant recerca de Déu ens duu a la pregària perseverant i confiada, on ens sabem sostinguts i emparats per Qui és garant de tota justícia.

El jutge despietat actua sense gens ni mica d'afecte, en benefici propi i solament perquè el deixin tranquil. La seva és una ànima buida de tendresa; la llei, en ell, no té cap vivència interior. No sent res que el transcendeixi, que el transformi, que el transfiguri. Ha ofegat la llavor que Déu havia plantat dintre el seu ésser.

No hi pot haver separació entre fe i vida, entre mística i compromís. És un místic aquell qui ha experimentat alguna cosa dins ell mateix. L'estirabot del novel·lista francès Flaubert («No crec en res, però soc un místic») potser és alguna cosa més que una simple atzagaiada.

La fe —la forma més alta i més autèntica d'existir, segons el filòsof Kierkegaard— demana tenacitat, la qual, a la llarga, sempre és fecunda.

Ara bé, en un context no gaire serè, les desventures humanes sobre el nostre accidentat paisatge no són gaire afalagadores, i perilla que quan el Fill de l'home ens torni a visitar no trobi gota de fe damunt la terra.

Per tant, cal que ens fiem de Déu i que anhelem la felicitat completa i eternament duradora.

La imatge

En una paràbola Jesús explica que una pobra viuda, a còpia d'insistència, aconsegueix que un jutge endurit li resolgui un plet. Per contrast, afegeix: «Creieu que Déu no farà justícia als seus elegits que la hi reclamen de nit i de dia?» Hem de pregar, doncs, sense perdre mai l'esperança, encara que Déu es faci esperar.

La vídua de Sarepta (s. XII)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

17 dilluns

Sant Ignasi d'Antioquia
Ef 2,1-10/Salm 99/Lc 12,13-21

18 dimarts

—Sant Lluc, evangelista
2Tm 4,10-17b/Salm 144/Lc 10,1-9

19 dimecres

—Santa Laura, vídua
—Sant Pere d'Alcàntara, framenor
—Sant Pau de la Creu, fund.
—Sts. Joan de Brébeuf i Isaac Jogues, jesuïtes mrs.
Ef 3,2-12/Is 12/Lc 12,39-48

20 dijous

—Santa Irene, vg. mr.
Ef 3,14-21/Salm 32/Lc 12,49-53

21 divendres

—Stes. Celina, Griselda, Úrsula i companyes màrtirs.
Ef 4,1-6/Salm 23/Lc 12,54-59

22 dissabte

—Sant Joan Pau II, papa
—Santa Maria de Salomé
Ef 4,7-16/Salm 121/Lc 13,1-9

23 diumenge XXX de durant l'any / Cicle C

Jornada i col·lecta universal per l'evangelització dels pobles
Sir 35,12-14.16-18/Salm 33/2Tm 4,6-8.16-18/Lc 18,9-14

Cursos formatius de Càritas

Diverses Càritas de la diòcesi de Vic, com Ripoll, Manresa, Igualada i Vic, organitzen cursos formatius per a afavorir l'ocupació de les persones ateses.

Per exemple, Càritas Arxiprestal de Vic el dia 13 de setembre va iniciar l'actuació formativa d'ajudant de cuina, que té una durada de 177 hores teòrico-vivencials i 60 hores de pràctiques a l'empresa. Hi participen catorze alumnes.

Celebrada la Jornada d'Espiritualitat Adoradora

El dia 2 d'octubre va tenir lloc la XXIV Jornada d'Espiritualitat Adoradora, organitzada pel consell diocesà de l'Adoració Nocturna. La jornada es desenvolupà a la Santa Cova de Manresa i comptà amb més de vuitanta participants.

La conferència la va fer Mn. Joan Prat, rector de la parròquia de Sant Josep del Poblenou de Manresa. El senyor bisbe no pogué assistir a l'eucaristia, que fou presidida per Mn. Prat.

El Seminari de Vic es vincula a la Universitat

El Seminari de Vic i la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC) van signar un acord amb l'objectiu de sumar sinèrgies i cooperar en matèria de formació, en virtut del qual el Seminari esdevé centre de formació professional vinculat a la Universitat. L'objectiu és la creació d'entorns integrats de treball entre els cicles formatius de grau superior que imparteix el Seminari de Vic i els graus universitaris de la UVic-UCC.

L'Institut Superior de Ciències Religioses recupera el nivell d'alumnat d'abans de la pandèmia

Lliçó inaugural del rector de la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya (UVIC-UCC)

El dimecres dia 5 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs acadèmic 2022-2023 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic), amb la lliçó inaugural a càrrec del rector de la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya (UVIC-UCC), Dr. Josep Eladi Baños i Díez, sobre «Vuit-cents anys d'universitats a Europa: el cas de Catalunya». Baños va fer un repàs sobre la creació de les primeres i grans universitats del vell continent, després feu un recorregut per les diferents universitats de Catalunya, remarcant la seva importància per al país.

La inauguració va començar amb l'eucaristia, presidida pel bisbe de Vic, Romà Casanova i Casanova, a la capella del Seminari de Vic. Després, a la sala Torras i Bages, hi va haver els parlaments del rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Armand Puig i Tàrrach, i del director de l'ISCRVic, Marc Sureda i Jubany, que va fer l'informe del curs anterior remarcant que enguany es torna als nivells d'alumnat d'abans de la pandèmia. A continuació es va fer la conferència inaugural i clogué l'acte el bisbe de Vic remarcant el paper que tenen els estudis de ciències religioses i desitjant un bon inici de curs a l'alumnat, professorat i tot el personal de l'institut.

Catalònia Sacra, una dècada dinamitzant un patrimoni mil·lenari

Redacció

Prové de la pàgina 1

El coordinador de Catalonia Sacra, Dani Font, fou l'encarregat de donar una mirada retrospectiva al camí fet. Aquesta dècada ha servit, segons Font, perquè l'Església hagi pres un «conveniment col·lectiu» per a gestionar el patrimoni amb «una mirada oberta». Això s'observa, de manera il·lustrativa, amb l'aposta dels diferents bisbats per professionals «joves i preparats tècnicament amb un bagatge institucional important» que, des de la independència de cada bisbat, s'està implicant per consolidar una proposta amb elements comuns a tot el territori.

La directora general del Patrimoni, Sònia Hernández, la qual, conjuntament amb la directora general d'Afers Religiosos, Yvonne Griley, van ser els representants de la Generalitat de Catalunya, destacà el pes que el patrimoni cultural

de l'Església té en el conjunt d'elements patrimonials del Principat i en l'objectiu de continuar sumant sinergies entre Església i Administració pública.

Els arquebisbes de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, i de Tarragona, Mons. Joan Planellas, foren els encarregats d'obrir i tancar l'acte i reflexionaren sobre la importància del patrimoni i el seu paper per a entendre el relat de l'Església i la fe.

Catalonia Sacra es va presentar públicament el 19 de juliol del 2012 en un acte a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. Aquesta iniciativa del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS), que reuneix els delegats del patrimoni cultural de tots els bisbats, nasqué per donar a conèixer i facilitar l'accés a bona part del patrimoni arquitectònic i artístic vinculat a l'Església.

En aquests deu anys, Catalonia Sacra ha organitzat una programació anual de més de quaranta activitats; ha realitzat iniciatives en el camp de la formació per a guies, gestors patrimonials, agents turístics, amb un curs propi itinerant pel territori; ha impulsat la «Xarxa CS», amb un treball coordinat d'esglésies catalanes amb alt valor patrimonial per a millorar l'atenció al visitant i la gestió de l'espai; ha empès l'activitat turística amb la creació d'un catàleg d'activitats guiades al voltant del patrimoni, i ha dialogat amb diferents entitats culturals i administracions públiques per tal de posar, junts, el patrimoni cultural al servei de la societat.

Diumenge vinent, Domund 2022

El Domund és el dia en què, d'una manera especial, l'Església universal prega pels missioners i col·labora amb les missions. Enguany el Domund compleix dos-cents anys.

«Sereu els meus testimonis», és el lema d'enguany. En el moment de la seva partença, abans de la seva ascensió al cel, Jesús encomana als seus deixebles la tasca de l'evangelització. Ells reben la missió de donar testimoniatge del Senyor en tots els llocs de la terra amb la força de l'Esperit Sant.

La setmana vinent donarem més informació sobre la jornada missionera universal.

L'Ateneu Universitari Sant Pacià inicia una etapa de consolidació

Redacció

El dimarts dia 4 d'octubre l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) va iniciar oficialment el curs 2022-2023 amb un acte presidit pel gran canceller, el cardenal Joan Josep Omella. Aquest és el vuitè curs d'existència de l'AUSP, un any de consolidació en què referma el seu projecte eclesial i educatiu amb una estructura docent que el converteix en una realitat universitària amb veu pròpia en el context de les dotze universitats catalanes.

«L'Ateneu ha de fer de pont entre el món i Déu», digué dit el cardenal. En la seva intervenció, l'arquebisbe de Barcelona, seguint el missatge del papa Francesc, va agrair al cos acadèmic de l'AUSP, «saber treure la força i l'esperit del Sínode per a transmetre la joia de l'Evangeli arreu del món». «No ens quedem en un treball intel·lectual desencarnat, sinó en un de ben arrelat al món, des de l'Evangeli i amb amor per la societat», afegí.

L'AUSP, que no és de naturalesa civil, ni pública ni privada, pertany a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) i els seus títols acadèmics són conferits pel Sant Pare i reben alhora el reconeixement civil de l'Estat espanyol.

Les divuit entitats acadèmiques confereixen cinc títols de batxllierat o grau —en teologia, filosofia, història, arqueologia i arts cristianes, en litúrgia i en ciències religioses—, sis títols de llicenciatura o màster —en teologia (especialitats de sagrada escriptura, moral i sistemàtica), en filosofia,

en història, arqueologia i arts cristianes (especialitats en arqueologia i arts, béns culturals i patrimoni i història de l'Església), en patrimoni musical litúrgic, en litúrgia i en ciències religioses— i quatre títols de doctorat —en teologia, filosofia, història, arqueologia i arts cristianes i litúrgia—. A més, l'AUSP ofereix tres diplomes que ja ha presentat a la Santa Seu per a la seva aprovació: en bíblia —depenent de la Facultat de Teologia—, en música sacra —depenent de la Facultat Antoni Gaudí— i en acompanyament del procés de la malaltia —depenent de la Facultat de Filosofia—.

L'Institut de Litúrgia *ad instar Facultatis* ha rebut l'aprovació del pla d'estudis corresponent al batxillerat o grau i, d'aquesta manera, queden completats els tres cicles d'aquesta institució, erigida l'11 de juny de 2020. Un altre fet destacat d'aquest curs 2022-2023 és la recuperació del caràcter eclesiàstic de la Facultat de Filosofia, que des de 1991 tenia també naturalesa civil amb la seva integració a la universitat privada d'inspiració cristiana URL. A mitjans del curs passat la dimensió civil es va convertir en la Facultat de Filosofia La Salle, mentre que l'eclesiàstica ha continuat dins l'AUSP.

Inauguració de curs al Seminari

El dia abans va tenir lloc la celebració d'inici de curs al Seminari Major Interdiocesà (SMI), al carrer Casp de Barcelona, lloc on resideixen i es formen els nostres seminaristes dels bisbats de Vic i de Solsona.

La quotidianitat del treball i del conviure en família

Romà Casanova, bisbe de Vic

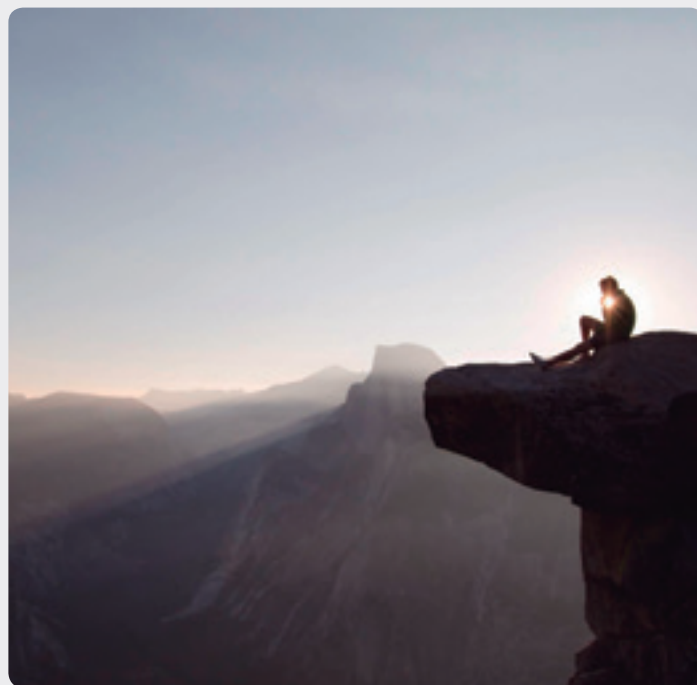

El nostre dia a dia transcorre fonamentalment entre les nostres tasques laborals i la nostra vida familiar, sense oblidar les relacions personals d'amistat i de lleure o d'associacionisme. El treball i la família s'uneixen, en el sentit que el treball, a més de fer que la persona es realitzi, també és la base del sosteniment de la institució familiar en les seves necessitats. Un cristià, sabent-se col·laborador de Déu en l'obra de la creació, tant en el treball com en la realitat familiar, troba així el sentit, des de l'amor, a la quotidianitat.

El silenci és una necessitat per a no perdre'ns en la multitud de veus que ens prenen la llibertat.

La família, malgrat la tendència a l'individualisme creixent en la societat actual, continua essent la base indispensable per al futur de la humanitat. No hi ha cap altra alternativa. La família, àmbit d'amor i de vida, té en ella mateixa una bellesa i una eficàcia per a la formació de les persones que la fa insubstituïble. Retornant a les paraules de sant Pau VI en el seu pelegrinatge a Terra Santa, podem llegir: «Que Natzaret ens ensenyi què és la família, què és la seva bellesa nítida i greu, quines són les seves propietats, sagrades i inviolables, que ens demostrï com és de dolça la institució familiar, que no hi ha res que la pugui substituir, que ens il·lustri sobre la seva comensal essencial en l'ordre de la societat.» Certament, la quotidianitat de la vida en família té valor de present que construeix el futur de les persones i, per tant, té valor d'eternitat als ulls de Déu.

També el treball en la quotidianitat, la qual inclou el temps de descans, dins el ritme setmanal, en el diu-

menge, dia del Senyor principalment, té valor d'eternitat. La col·laboració amb el Creador, secundant la seva obra segons les lleis impreses per ell mateix en les coses creades, amb vista a una existència millor per a tota persona, és evidentment el sentit del treball. El papa Montini, en la seva visita a la casa de la Sagrada Família a Natzaret de Galilea, ens diu: «Aquí coneixem la disciplina del treball. Oh mansió de Natzaret! Oh casa del fill de l'obrer! És principalment aquí on desitgem entendre i lloar la disciplina severa, però redemptora, del treball humà; volem afirmar aquí la dignitat del treball perquè l'experimenti tothom; volem recordar, precisament sota aquesta teulada, que el treball no és un fi en si mateix, i que extreu la seva llibertat i el seu honor no solament d'allò que hom anomena aspecte econòmic, sinó d'aquelles altres coses per les quals s'adreça a un fi preclar.»

